

# LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

---

LETNIK XLI.

1921.

ŠTEVILKA 2.

---

PAVEL GOLIA:

## IZ KNJIGE „PESMI O ZLATOLASKAH.“

### Magdalene.

O polnoči, še pozneje  
zapuščajo mračne domove  
in grejo iskat...  
Molčijo aleje,  
skovikajo sove  
in v temi pozdravi  
zločinski jih svat,  
da oskruni poslednje jim sanje,  
ko jih pelje od tod  
na brezradostno ženitovanje.  
Usmili se jih, o Gospod!

Popreje, popreje,  
pred leti, pred meseci, tedni  
so bile nedolžne in čiste.  
Naj se milotožno nasmeje  
i njim — saj vsi smo nevredni —  
Tvoja ljubezen, o Kriste!

Glej, vsak falot in vsak idijot  
jih prezira in pljuva nanje.  
Daj, vrni jim vero in sanje,  
usmili se jih, o Gospod!

Ob zori blesteči  
se vračajo trudne in blede  
v temačni kvartir.  
Le enkrat jih osreči,  
v uho jim šepeči  
blagodejne besede,  
ki jih niso še slišale  
nikdar in nikjer!  
I one so bile iz mater rojene  
nedolžne in čiste.  
Poišči v temačnih kvartirjih zgubljene  
ovčice,  
usmili se jih, o Kriste!